

Holyak.

Irta

Petöfi kiadó.

1843.

Jär skänkrivetetten ar ärva fii,
S dals kengeder.....

Vörösmarty.

3.
Az első dal.

Kit a dal ifene
Szent erőjével fűrészt,
Első vagyok, harám!
Szentháza népe közt.

Fenyven tehát a lant,
S legelső énekem,
Pályámat társai,
Sínertel stentelen.

Az ének hűtfeje,
A dagadó lebel;
Dalomnak hangjai
Onnan skaradnak el.

S mint fűvél gyermeke,
A fűbe vágnak őt;
Engedjétek neked,
Honorba menniöt.

4
..... Ki a művészet e
Szent templomába lép,
Az illó, hogy legyen
Föven, kebelben ép;

Az elme ijjele
Sa megromlott kebel
E fainak ágain
Gyümölcsöt nem nevel.

Kés erillag sugara
Deregje át egünr:
Hon és erény tegyem
E lét erillag nemünr.

Nem kell e skimpados
Perinteni csak ügy,
Mint, hol mindennapi
Kenyéshet nyitit rit;

A skimpad célja nagy,
A skimpad célja fent:
Er a skiv parlagain
Erőlelőt fejt, teremt.

5

Sohát ércelmieim
Szulafszka tiszta tűr,
Melly minden skennyes a
Kébelből skambúir;

Mert várni lehet-e,
Hogy hitvány föld alatt
A mag termő legyess
Sardag haláskorát.

Föl háts! ei míg a stem
Csak egy sugárt lövel.
Előte a magad,
Skent cél ne veszess el.

I ha ez lesz életem:
Boldog jutalmat ad
A hon áldó skava
S ar edes öntudat.

Engesztelés.

Miért haragszol oly igen?

Kis leány! kerints ide;

Ki itt elöttem esderel,

Nem a te híved-e? —

De ül Durcásán, és reánk

Csar nem kerint a kis leány.

Fürör hajánál felymibe

Virágos szalagot;

Csar oh kerints skemen köze,

Csar fünyjön haragod. —

De ül Durcásán, és reánk

Még sem kerint a kis leány.

Vél áll piciny kacsoidon

A gyűrű, kis leány;

Arany gyűrűt adol neked,

De pillants már reánk! —

Csar ül Durcásán, és reánk

Moh sem kerint a kis leány.

7
Gyöngysova vágját? szép gyöngyöket
Korok nyaradra én,
Kemények hajnalcsillagait
Vá főlveted felém. —
Durea's mindegyre, és néam
Csak nem kerint a kis leány.

Sehát jobban szerencséd?
De oh az nem lehet!

Hatalm és végtelen, hogy én
Szeretlek tégedet.

I még is haragszol, és néam
Még sem kerintek, kis leány?

De miért is e töprenkedés?

Dabain, isten veled!

Lesz más leány, ki rám kerint,
Ketto" is egy helyett.....

Szűrtam, szűrtam, hamis leány,
Hogy még mosolygasz is néam!

Népdal.

Karcskóra hajnal ébred,
 En' lányokkal nem beszél,
 Mert ha skólok ö' hovájok,
 Hajnal lesz o' kis orcájok.

Egy valaki azt gondolta:
 En' is katas, vagyok talán;
 S hej a katas, hamis madár,
 Utálom más férféhoz jár.

Pedig én katas nem vagyok,
 Hanem fülemile vagyok,
 Egy a férfém, egy a párom,
 Egyért éltem a világon.

A párba.

Dessély.

I.

9.

„Boldogság, ne pattanj se' leblemet! — A
szóla' eladzik, ha nincs, ki vesztejéről letele,
je. És oh a gyönyörű hinni' váltik, ha nincs ro-
kon sziv, kívül megosztandó....”

„Igyarád van, barátom! Szarajevó' félbe a
belijő, berohanó Szamosi Komonnait, ki
fontosabb szavai után hofpan veté' magát
pamlagára.

„Igyarád van, — monda kamszi — arcid jövés
hovára, hogy leblebe öntsem tellem boldogságát,
idvél; oh te barátom vagy, részt fogsz ven-
ni örömemben....”

„Ite az enyémben....”

„Ne szarajevó' félbe, Komonnai! Leblem aradó'
folyam, haggi' hionölvi, vagy ön partján
mona el. Halló, én szeretek....”

„En' is.”

„I szerettem!”

„En' is.”

„De az én kedvesem, Komonnai, az én
kedvesem! az az angyali jóság, az az ife-
ni szépség, az a....”

„Semmi, barátom, semmi, Kóriam mellett....”

10.

„Microda Roza? Erde' kive' meghöddenne
Skamosi.

„Deini Roza, eren...”

„Tejed skeretne? Roza?”

„Mieit ne?”

„Tejed?”

„Igen, ha mondom!”

„Iréja!”

„A leges-legromolyabb való.”

„Eszedet vefted, jó barátom!” mond Skamosi
radul kacagva. „Roza engem skeret, engem
és senki más! Nézd e gyűrűt...”

„Övé...”

„Vols!” egészíté ki Skamosi.

„S nérd ezt!” Skóla Komonmai, leblébtől papírt
vonva ki.

„E levél?” Erde' kivánsian Skamosi.

„Olvasd.”

„Kívem kíválga...” Erde' olvasni Skamosi.

„Csak a végét, csak a végét, az is elég lesz.”

„Örök híved...” rebege' amar, s a levél ki-
hullt keréből.

S a kéz ifju - mint a költő mondja -

Haloványabban fehér szobornál

..... némán ei merőn áll.

„Te le fogsz mondani róla!” Skóla Skamosi
skünet után.

"Öjögese?"

"Le kell mondanod, csabito!"

"Siamosi, semmi sejtést...."

"Csabito mondom, és újra csabito!"

"Alavalo -- es veid hiván!"

"Annál jobb. - Holnap."

"Meg ma."

"So. Süstent!"

S elrohantak. -- a falon terhétől me-
nerülten állt két pisztolyeseg.

II.

Sűrű lombortól lönyerett ter a néröhely.
Két fegyveres ifju jön. Fegyvereiket eseti-
mellyer mohou nyetid onetleiket, mint... ga-
lamb a búrapsemes, mint... martale'rat a porol.
Célba állnak.

"Meg egyseker, Homonnai, mondj le..."

"Ló!"

Siamosi célzott, ei... here a fegyverrel leha...
nyatlott.

"Ló, ha mondom!"

"Nem lovót... 'sa hang elhalt ajkain.
Nemán mutatott Homonnai háta mege."

"Férfi -- mond ez vifcaterintve -- férfi ei hölgy.
ölelre'eré... gör... de mihi lönyind horra?"

"Sa hölgy?" leide' Siamosi.

"A hölgy?... Nah! Irodia....."

III.

"Mik, löjümr, Komonnai?"

"Igen. De más celt a golyórnal!"

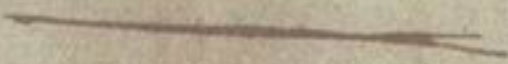
"Egy Durranat hallir. Utána más...
Az ifjar keret fogva távoznar."

IV.

"Mit karaptál?" "Érdé' tárfától egyik
golyó' a fűben."

"Egy levet - s te?"

"Egy gyűrűt."

Pál-napros.

Itt van a tél, a hideg tél
Közepe,
Kügelödös ar idő kinn
Gibe.

Kügelödös! egyeb dolga
Kinn neri;
Itt araja, hagyjuk kedvet
Göttei.

Mit nemünk er így sem ártat,
Igar-e?
Meg nem fásunk, jó meleg van
Hebe.

A Landallón pattoq a fa,
Eg a tür;
Es a káros kottogása.
Fagyos ür.

Hát a erót pírót menyeedret
Ajarán?

Ar heviti ám ar ember
Igarán!

Háborogj hát iftenadta
Deje?

Föl sem vedskür; jó barátim,
Igar-e?

15

Diknótoban.

Önd lörunnben, erend er
Figgelenn!

Skinn fontos beskreire
Emelenn.

Halljator, mit ajlinn
Lengeneh;

Eggskersmind ar eg is
Hallja meg!

Hossian nyuljon, mind e

Hvoraskal,

Eletunk rottajain

A fonal.

Mint er epematta

Sultre skand,

Mosolyojon a soss

Ajra ránk;

S pályáit' aladáival
 Öntse le,
 Mint e raját a xdir.
 Ö. Zöne.

S életünk fölé ha
 a hatal'
 Romboló' torás meg-
 Ulmi skáll:

Egy gömböc legyen a
 Magas ég,
 És mi a gömböcben
 Töltsük!

A bajáros.

Dessily.

I.

„Magysávnak méltóztatott...“ mondta,
vagy inkább hebegette egy belső - fiv.,
ketovárva. hátrván meg magát a
pamlagon ülő hölgy előtt.

„Igen...“ folytatta a hölgy, pillanatra
kavar után öfkesedve magát, - „igen,
meghívám önt... ön eljött, köszönöm. De
üljön le. Ne melles. Dátum. Ig. - Ön
höteltáncos. Tudom. Eni grófnő. Semmi!
A. Szerelm nem ismer rangot... igen,
en megismerem önt. - Maradjon, me..
rajon ülve. Hallgasson meg. Ne pri..
rújon, ne dem kellene piritónom, de
ön nem fog felvémagyarázni. Föltárom
leblem mélyét, hogy lássa ön az ére..
lentengert, mellynek hullámból
szerelmem venusa bontaróér.

En szeret; szeretnem forró, mint a nap, melly a virágokat élte; Verus tövében, forró, mint a Verus teble, mellynek lávaja e virágokat élte. Sen önhöz röjitem teblem bárájától lángráelmem galambját, hogy az a vízon szeretem zold lombjával skáljon vissza....'

"Nagyszád...."

"Keljen fel ön. Ne tördeljen. És ha szeret engem, nevezzen Trabellánar."

"Trabella!"

"Vagy Trabellájánar..."

"Trabellánar!"

És a teremben halt csattanás hallár, és ő.

II.

"Fiorella, hol van Ricco? Soha léte..."

"Nem tudom, atyám;" válaszolt Fioretta,
 "papírt láték kerében, mellyből többféle
 olvasott; artain elment."

"Semmi. Majd meggő. Sérügel te, édes
 leányom, már leio' ar ido'

"Leferüggem, atyám? Befelüggem;
 hát tudnéd-e nyugomni, mielőtt
 Ricco csólja nem eg' ajtamon?"
 "Dohó te!"

"Oh atyám, én öt' oly mondhatla-
 nul szeretem! - De ime parcas
 emlegetünk... idver leg, skivem vére!
 idverleg, Riccom! Eddig helle várak..
 nos Fiorettát, a te Fiorettádat? Es
 millyen elváltorott... milly tünődö"...
 mi jutott eszébe a bajarronák, a
 virgone bajarronák? Ugyan ölelj
 meg, hát; vag' tán már nem is
 szeretek?"

"Nem szeretni? Fioretta! szeretem
 az egész világot..."

„Hoho! az már ne tud, még berreg
 megjárna a szegény Fioretta, hi-
 csak egyet keres, s ez az egy Ricco,
 a bajarro! - De hol is voltál? ta-
 lán bizony valami haland?... no
 légy nyugodt, nem látod-e, hogy csak
 férfi? Szerelm és gyani nem fés-
 meg egy szívből. Az emy ember
 szerelm van. - És most csórol
 meg Fioretta, s én megesórolom
 Riccot, hogy alharrint, álmodharint...
 edeset... egymásról. Gy!”

S alvánd, álmodánd. Réjtelve
 mereng Fioretta lelke a bajarro
 levdés vonásain. És Ricco az idv
 hetéit egében lenge, és látja a hetéit
 egy angyalát... ébenhajarral, éjsze...
 medrel. De Fioretta arany háji
 és embenysemü vala? Ricco álom...
 leje nem Fioretta volt.

Alkonyodott. Létány, két utca
 perige a nyírtöm egytől, mely tarta
 végüllettel hullámrér fel és alá;
 s Blackorszag bucsúró napja har-
 mat-rönyeres first a fasorok lomb-
 jáira, mert valnia helle ar
 érdere, létványtól.

Osklop mellett állt egy ifjú,
 leintő tekintetel vetve a tömeg
 löre. „Igen... ott ő jön! — szót ar-
 ó! ah eddig csak ar éji lámpa fe-
 nyénél volt szabad őt látnom,
 és most, hála..... De tetten jön-e?
 Serre. Elvonul-e?”

Szűs hölgy úls ar osklop előtt:
 parda, hihetőleg hírdöl ar ifjú
 skols, vagy gondols.

De remélem, már rigógulál,
 Drabella? kérdé társnőjét egytől hölgy.

"Egészen. A mily gyorsan skü..
 letett, oly gyorsan is halt ki
 szenvedélyem."

"Ki volt szerelméd tárgya, ha
 szabad tudnom?"

"Ist. nevezte, ha megmondom.
 Egyebiránt nem én valék első,
 ki aron ifjuba szeretett. Ritka
 szépjég. Ritco...."

"A bazarro?"

"O."

"Az iskolap megett az ifju leble
 szorult, de öve tagult, mert....
 törtet kirántai. "Megölöm.... ah!
 én öt szeretem.... de ő megesial....
 és még is szeretem...." s el..
 hánborgott.

A tengerparton lötétáncosokat
bámult a nép. És volt mit bá-
mulni! Koretta, szépsége, ügyes-
sége és a bajáros ötletei min-
dentelbragadtak.

„Corpo di Dio! ugyan átmányos
fiéro' az a Ricco, „szóla valaki
a nézők köröl, „az ember nem
győz né magát rajta eléggé
hínevetni, ha fél ducet szája
volna is.”

„Várjunk csak, a veje testi meg-
nyarván! jégzte meg más. „Nem-
keter ama lötélhidas az arbo-
col tetején, aron fog egyik ha-
jóról a másikra vándorolni.
Nár hogy nincs felhős idő, oley
magas, hogy egy pár menyri-
vet dughatna zsebébe.

"Már indul!" hangzik, s a rebel
a telerres börtöne lett.

És Rocco mint xerge szörelt
a hőtélhidon a hullámok felett,
mellyet lapulva hűrtár meg
mágoras, ei hallgattak... bémul..
va a varmerényt. A bajáro.
tovább is - tovább - rörepen
van - "Rabella - Fioretta!" hang..
zik a magassban... egy skörre..
nést... s a hullámok kacagva
nyelék a marsalérot. De a
nép többé nem neveste a ba..
jávrot... ei o' nem szeretete
több gótnót... hanem o' a
sírban is szereté Fioretta.

+ + Szincés társamhoz.

Ne hársójjál! ez a skíni pályán
 A nagy parancsolat,
 Mellyet tapasztalás ar ifjúkorod
 És józan elméd.

S eni parancsolat fűtbe nem sópítu:
 Skéntül megfogadám,
 Hogy a művészet tiúvé's templománad
 Deleptem csarnokán.

De Szaliána! gáva hajfereglént
 Hátat fordít ar ess:
 Midőn ar ember e boldog sünar
 Csaldöröbe nére.

Ove a nő... o hogha volna hangom
 Megnérelni őt!

Step, mint a fátol, mellyet bíborújjal
 Május korán a napútra szott.

Mirent az erdő rejterett lárói,
 A bút panaszló gerticér, szelid;
 Sjö... de hova? eről a sa' gondolat is
 Szivét veit melegíté.

Ariszt, barátom, éle te szép világon,
 Karold a nőt korúl,
 Kit jobb leteivel tett le a szerencze
 Ölebe édemül.

Ám hogzha ritkán tered lúfaöbökön,
 Ne vádolj engemet;
 Nem a rokonkeno haladó oráj a
 Születé est ellened.

De látni teged, ariggalod éreben,
 A hűség kebelén;
 Épeda bűvös; esábito' mosolygal
 Dajával int felém.

S en jól tudom, a skingrad emberének
 Pös élte aloe,
 Melly skáradéiben többet eg. virágnál
 Avagy ha nevel-e?

Partalom.

	lap.
Az első Dal _____	3
Engesztelés _____	6
Héjval _____	8
A párhaj. Novella _____	9
Pál-naprod _____	13
Dísznótorban _____	15.
A bazarro. Desély _____	17
+ + színész-társaságok _____	25.

Digitális hasonmás

Szerző: Petőfi Sándor

Cím: Ibolyák. 1843.

Megjelent: nyomtatásban nem jelent meg!

Csak kéziratban maradt meg!

Eme kézirat képeinek forrása: Könyv-e.hu Archívum

Digitális e-könyv: Péli Zoltán Gábor

Azonosító: DDE-PS-002K-KNV

Verziószám: v.1.0

www.pelzo.hu